

132,000. For det sidste Aar, for hvilket Regnskab foreligger, nemlig 1891, vare disse Driftstillæg omtrent 253,000 Kr. Da vare Udgifterne til Driften noget større, men rigtignok kun derved, at der anvendtes 69,000 Kr. til Bygningsforandringer ved Sjendommen, saaledes at man, da det jo ikke er en ordinær Udgift, alligevel vil se, at der var et meget stort Overskud. Det vil sige, at det nuværende Driftstillæg er fuldkommen tilstrækkeligt, ja rigeligt til at udrede Driftsomkostninger. Men naar det er Tilfældet, er det mig umuligt at se, af hvilken Grund man skulde forøge det, om det end kun er for en enkelt Klasse af forsikrede. Man anfører vel som Grund dertil, at man vil gerne have tillagt Agenterne en større Provision, give dem en Erhvervsprovision — det er en følgende Paragraf, der handler derom — men i Forbindelse dermed ophjæses det i Motiverne, at medens man nu har som Maksimumsgrænse for Agentprovisionen $4\frac{3}{4}$ pCt. af Forsikringssummen, vil man ikke lade den gaa op over 6 pCt., saaledes som det staar i Lovforslaget § 9. Altsaa for at forøge Provisionen med $1\frac{1}{4}$ pCt. vil man forhøje Driftstillæget med 3 pCt. Det forekommer mig lidt unaturligt. Men desuden maa det vel erindres, at det er kun en forholdsvis forsvindende Del af Livsfor sikringerne, ved hvilke der er Tale om at betale Agentprovision. Der er en overordentlig stor Mængde ogsaa af de ikke pligtige livsfor sikrede, der komme af sig selv, og for hvilke der ikke er Tale om at betale saadan Agentprovision. Saa meget er nu vist, at dersom man forøgede Driftstillæget til 11 pCt. og samtidig fastholdt den nuværende Bestemmelse i Lovens § 10, at dette Driftstillæg skulde kapitaliseres for dem, der udtraadte, vilde det blive en betydelig yderligere Byrde for enhver fattig Mand, der blev nødt til at opgave sin Forsikring. Og det vilde ikke blive til Fordel for Anstaltens almindelige Formue, thi som bekendt tilfalde disse 11 pCt. aldeles ikke Anstaltens almindelige Formue, men den Domæne, der hedder Driftsfonden, og der blive de. Jeg synes derfor, at der er megen Grund til ogsaa at tage denne Paragraf under Overvejelse.

Ved Lovforslagets § 10 skal jeg bemærke, at jeg finder, at det er en meget praktisk Foranstaltning, at man kan faa anortiseret et Forsikringsdokument paa anden Maade end ad den sædvanlige Kettergangsbvej. Det kan være meget rigtigt at indføre en bekvemmere Fremgangsmaade, som her er foreslaaet: ved Indfaldelse i „Berlingste Tidende“; men jeg skal bemærke, at som Paragraffen er redigeret, tror jeg ikke, at dette

er fyldestgørende. Der maa vistnok i alt Fald have en Bestemmelse om, hvor mange Gange Indrykkelse skal finde Sted, at f. Eks. ikke en enkelt Indrykkelse kan gøre, at et Dokument kan ombyttes med et andet, og jeg tror, at det efter disse Forholds Bestaanden er ganske nødvendigt at foreskrive, at man ikke maa indskrænke sig til at betegne Forsikringsdokumentet blot ved at nævne Litra og Nummer, men udtrykkelig maa anføre den Person's Navn, paa hvem Forsikringsdokumentet lyder; thi det er en meget stor Ulempe, hvis man, hver Gang der staar en Bekendtgørelse i Avisen, skal se efter, om man har noget med det Nummer at gøre. Naar Navnet staar der, er man straks orienteret. — Endvidere kunde der være Spørgsmaal om at udstrække Bekendtgørelsesforpligtelsen dertil, at Bekendtgørelsen skal ske paa det Sted, hvor den vedkommende, som ønsker et nyt Forsikringsdokument, bor; det kunde efter Omstændighederne vist være ret hensigtsmæssigt.

Hvad Lovforslagets § 11, Spørgsmaalet om Bonus, angaar, er det naturligt, at jeg kan ønske at gøre nogle Bemærkninger til, hvad der fremkom forleden Dag saa vel fra den højtærede Finansminister som fra det ærede Medlem foran mig (Andzhon), da den fremrykkede Tid den Gang forhindrede mig i at faa Ordet. Naar den højtærede Finansminister bemærkede, at jeg havde brugt et for stærkt Udtryk ved at tale om, at Fordelingen af Bonus, som den nu finder Sted, ikke er „retfærdig“, skal jeg ikke modsig den højtærede Finansminister deri, det kan godt være, at jeg skulde have sagt, som han ønskede, at det ikke er „billigt“, men maa jeg dog tillade mig at gøre opmærksom paa, at det, der er Spørgsmaal om, er jo ganske vist ikke at give nogen Ret, men virkelig heller ikke at give nogen Gave. Det, man vil gøre, er, at man vil opfylde den moralske Pligt, som man føler, at man har til at give de forsikrede tilbage det, de have betalt for meget. Thi det vil jeg meget bede d'Err. være opmærksom paa, at den Bonus, om hvilken der nu er Spørgsmaal, lige saa vel som den Bonus, om hvilken der var Spørgsmaal i 1889, aldeles ikke gives i noget som helst Forhold til Anstaltens hele Formue, men udelukkende gives i Forhold til, hvad der er betalt for meget i Præmier. Den Del af Anstaltens Formue, som er erhvervet ved heldige Konjunkturer, ved god Anbringelse af Pengene og ved fortræffelig Administration i det hele taget, er der ikke Spørgsmaal om, og bør der, efter min Mening, heller ikke være noget Spørgsmaal om at give Interessenterne nogen Andel i. Men naar man